

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ἡλ. Βερτέ.—Μετὰφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

ΚΕ'.

Τελευταῖα τῆς Φακινέτας κατορθώματα.

Ἐνθυμεῖται βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, ὅτι κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις, αἵτινες παρηκολούθησαν τὴν ἐν τῷ Κτήματι παρέμβασιν τῆς χωροφυλακῆς, ἡ Φακινέτα εἶχε κατορθώσῃ ν' ἀπατήσῃ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ Ἡρακλέους καὶ νὰ φύγῃ εἰς τοὺς ἀγρούς μετὰ τοῦ ἐπιδίκου παιδίου.

Ὁ Ἰερώνυμος ταχέως παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τῆς, ὥρμησε δὲ καὶ αὐτὸς ἔξω τῶν ἐρειπίων, καὶ ἐπανείδεν εὐχαρίστως τὴν παράφρονα, τεσσαράκοντα μόλις ἀπέχουσαν ἡ πεντήκοντα βήματα. Ἐστράπη δὲ εἰς καταδίωξιν αὐτῆς, καὶ, κατὰ τὸν δρόμον αὐτοῦ, ταχέως θὰ τὴν κατέφθανεν.

Ὁ σχοινοβάτης καὶ ἡ σύζυγός του ἤρχιζον νὰ ἐξαντλῶσι τοὺς πόρους τῶν ἐν τῷ λατομείῳ ἐκείνῳ, ὅπου κατὰ τὰ ἦθη τῶν ἀθιγγάνων εἶχον ἐγκατασταθῇ. Θέλοντες δὲ νὰ ἐπαναλάβωσι τὸν πλάνητα βίον τῶν, ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ θιασὸς τῶν, ἐκ δύο μόνον ἀποτελούμενος προσώπων, δὲν εἶχε πλέον μεγάλας ἐπιτυχίας πιθανότηας. Ὁ Ζωῆος ἦτο εἰς αὐτοὺς πράγματι ἀπαραίτητος, οὐχὶ τόσο διὰ τ' ἀθλητικά του γυμνάσια, ἅτινα ἀπεστρέφετο, ὅσον διὰ τὰς παιδικὰς αὐτοῦ ἀστείότητας, αἵτινες ἐφκίδρυνον, ὡς παρεμβλήματα τῶν παραστάσεων, τὸ κοινόν. Ἐπεθύμει λοιπὸν ὁ Ἰερώνυμος ν' ἀνακτήσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας τὸν νεαρόν αὐτοῦ μαθητευόμενον, μὴ τολμῶν δὲ νὰ τὸν διεκδικήσῃ δικαστικῶς, ὡς τὸν συνεβούλευον, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀρπάσῃ τῆς Φακινέτας καὶ διὰ τῆς βίας, εἴτα δὲ νὰ ἀναχωρήσῃ πανοικεῖ.

Ἐδῶκε λοιπὸν μετὰ μεγάλης σπουδῆς τὴν παράφρονα, ἐκείνη δὲ φεύγουσα ἔστρεφεν ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν καὶ κατενόει εὐκόλως τὸν σκοπὸν του. Ἡ Φακινέτα ἠθεωρεῖτο ταχύπους, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὸ φορτίον τοῦ παιδίου, εὐκόλως θὰ διέφευγε τὸν χονδρὸν ἀθλητὴν. Ἀλλ' ὁ Ἰερώνυμος ἐγνώριζεν, ὅτι κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐκείνον ἡ ῥώμη του εἰς τέλος θὰ κατίσχυεν. Ἡκεῖτο λοιπὸν βαδίζων δι' ὁμοίου πάντοτε βήματος, καὶ προσπαθῶν νὰ βλέπῃ μόνον τὴν Φακινέταν, βέβαιος ὢν, ὅτι θὰ τὴν παρέδιδε τέλος εἰς αὐτὸν ἡ κόπωσις.

Ἀληθῶς δὲ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἀποκαμουῖσα ἡ ταλαίπωρος γυνή. Εἶχε μὲν πολὺ προδράμει τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλ' ἐπνευστία ἦδη, καὶ πρό-

δηλον ἦτο ὅτι δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς ἐπὶ πολὺ. Ἀνεζήτησε περὶ διὰ τοῦ βλέμματός βοήθειάν τινα κατὰ τοῦ ἀνευδότητος ἐχθροῦ τῆς· ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ μέρος ἦτο ἔρημον. Οἱ ἐν τῷ Κτήματι πρὸ μικροῦ συνηγμένοι εἶχον τραπῇ ἄλλην ὁδόν, ἵσως δὲ καὶ θὰ ἐδίσταζε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν συνδρομὴν.

Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς παρετήρησεν ἐκεῖ πλησίον μικράν τινα λόχμην, ἥς ὑψηλὰ τινα δένδρα ὑψοῦντό που καὶ που ὑπὲρ τοὺς πυκνοὺς θάμνους· καίτοι δὲ τὸ δάσος ἐκείνο ἦτο μικρόν, ἐφαίνετο δυνάμενον νὰ παράσχω προσωρινὸν ἄσυλον. Ἐδραμε λοιπὸν ἐκεῖ ἡ Φακινέτα, καὶ εἰσεχώρησεν εἰς ἀτραπὸν ἐλίσσομένην διὰ τῆς λόχμης.

Ταχέως ὁμως παρετήρησεν ὅτι τὸ καταφύγιον αὐτὸ μικρὰν τῇ παρείχεν ἀσφάλειαν. Τὸ δάσος μόλις εἶχε πεντήκοντα βημάτων διάμετρον, ἐκτὸς δὲ μεμονωμένων τινῶν πυκνοφύλλων συστάδων, ἦτο τόσῳ ἀραιόν, ὥστε τὸ βλέμμα ἠδύνατο νὰ τὸ διαπεράσῃ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἐπεθύμει βεβαίως ἡ Φακινέτα νὰ παρέλθῃ· ἀλλ' αἱ δυνάμεις εἶχον ἐκλήπει, καὶ ἡ ἀνάγκη τῇ ἐπέβαλε νὰ σταματήσῃ μικρόν, ὅπως ἀναπνεύσῃ.

Ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις ἐκ προηγουμένων αὐτοῦ περιπάτων ἐγνώριζε βεβαίως τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐφαίνετο κατανοῶν τὴν ἀμνηχανίαν τῆς παράφρονος, καὶ προὔχωρει πάντοτε χωρὶς νὰ σπεύδῃ.

Δὲν ἀπείχε δὲ πλέον πολὺ, ὅτε ἡ Φακινέτα ἐφάνη λαβούσα τολμηρὰν ἀπόφασιν. Ἀπέθηκε χαμαὶ τὸ παιδίον, ὅπερ ἔτρεμε καὶ αὐτὸ τὴν προσέλευσιν τοῦ φοβεροῦ του διώκτου, καὶ τὸ ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ·

— Ἰάκωβε, ἔξυρεις ν' ἀναβαίνης εἰς τὰ δένδρα;

— Ἄλλο τίποτε! Ὅταν ἤμουν μὲ τὸν Γερώνυμο καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ περνοῦσαμε ἀπὸ κανένα περιβόλι, ἔμβαινα ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ φράχτη κ' ἔκλεπτα κεράσια, μήλα...

— Μὴν τὰ λές αὐτά, Ἰάκωβε, ... νὰ μὴν εἰποῦν... Τὸ λοιπόν, ἀφοῦ ἔμπορεῖς, ἀναίβας αὐτὸ τὸ μεγάλο δένδρον, καὶ κρύψου μέσα 'ς τὰ φύλλα, ὡς ποῦ νὰ περάσῃ αὐτὸς ὁ καταραμένος. Μὴν κουνηθῇς... κατάλαβες; Ἐπειτα ἔρχομαι καὶ σὲ παίρνω καὶ φεύγομεν,

— Ναί, ναί!.. δὲν θέλω νὰ πάγω ἐγὼ μὲ τὸν Γερώνυμο.

— Ἀναίβας λοιπόν.

Καὶ προσέθηκεν ἡ Φακινέτα δι' ἀποκαλυπτικοῦ ὕφους:

— Ἐτσι θὰ ἦσαι καὶ πιεὶ κοντὰ 'ς τὸν οὐρανὸν, ἀπὸ που κατέβηκες.

Καὶ ὕψωσε τὸ παιδίον διὰ τῶν χειρῶν τῆς, ἵνα φθάσῃ εὐκολώτερον τοὺς πρώτους κλάδους δρυός.

Ὁ Ἰάκωβος, καίτοι μὴ προωδευμένος πολὺ ἐν τῇ γυμναστικῇ, ἦτο λίαν εὐκίνητος. Ἐδράξε τὸν πρῶτον κλάδον, ἀνεριχήθη εἰς τοὺς ὑπερτέρους, μετὰ δεξιότητος πιθήκου μᾶλλον ἢ ὄντος οὐρανίου, ὡς τὸν ἐνόμιζεν ἡ ταλαίπωρος παράφρων, καὶ ἀπεκρύβη ταχέως ἐν τῇ πυκνότητι τοῦ φυλλώματος.

Τότε ἡ Φακινέτα ἀνέπνευσεν. Ἀφοῦ δ' ἀπέτεινεν εἰς τὸ παιδίον μυστηριώδεις τι νεῦμα παραγγέλλον εἰς αὐτὸ νὰ μὴ κινηθῇ, ἐπλανήθη διὰ τῆς λόχμης, ἐρευνῶσα κύκλῳ ὥσεί ἀνεζήτει τι. Ἀνεκάλυψε δὲ τέλος χαμαὶ ὑπερμέγεθες ῥόπαλον, ἢ μᾶλλον κοντόξυλον, λησμονηθὲν ἐκεῖ παρὰ τινος ὑλοτόμου. Τὸ ἤρπασε, καὶ καταστέλλουσα τοὺς γέλωτάς της, ἐκρύβη ὀπισθεν συστάδος δένδρων παρὰ τὴν ἀτραπὸν.

Ἦκούοντο ἤδη ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλλων τὰ βαρέα βήματα τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις προὔχῳρει βλασφημιῶν καὶ περιθλέπων. Ἐφάνη φοβερά δυσσεσθηθεὶς, ὅτε οὐδένα εἶδεν ἐν τῷ δάσει· πεπεισμένος δέ, ὅτι ἐκεῖνοι οὐς κατεδίωκεν εἶχον διαβῆ αὐτό, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ἀτραπὸν.

Ἡ Φακινέτα ἔμενε συνεσπειρωμένη ὀπισθεν τῆς κρύπτης της, ὡς τίγρις ἐνεδρεύουσα τὴν λείαν της· τοσοῦτῳ δ' ὀλίγην θέσιν κατεῖχεν, ὥστε ὁ Ἡρακλῆς ἤγγισε τοὺς θάμνους, ὅπου ἐκρύπτετο, χωρὶς νὰ τὴν ὑποπτεύσῃ. Μόλις ὁ μὲν ἐκεῖνος παρῆλθε, καὶ ἡ τρελλὴ ἀνεπήδησεν αἴφνης, ἤγειρε τὸ ῥόπαλόν της διὰ τῶν δύο χειρῶν καὶ τὸ κατέφερε βαρὺ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του.

Ὁ Ἰερώνυμος ἔπεσεν ὡς βουὸς κροταφισθεὶς· ὁ παλαιὸς του πῖλος εἶχε τιναχθῇ μακράν, καὶ τὸ κρανίον του ἐφαίνετο χαῖνον καὶ ἀναβλύζον αἷμα. Ἀλλ' ἀνὴρ τοσοῦτον ῥωμαλέος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φονευθῇ δι' ἐνὸς μόνου κτύπου, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατέκειτο ζαλισμένος μόνον. Ἡ Φακινέτα, ὑποπτεύουσα τοῦτο, ἐπέτεθη ἐκμανῆς κατὰ τοῦ χαμαὶ κειμένου ἐχθροῦ της, κ' ἐξηκολούθησε κτυπῶσα λυσσασθῶς. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προεξέχοντας, ἀφρισμένον τὸ στόμα καὶ σφιγκτοὺς ὀδόντας ἐποδοπάτει τὸ σπαῖρον ἐκεῖνο σῶμα, ἐβρυχάτο κ' ἐφώνει διὰ πνιγομένης φωνῆς:

— Ἐλα λοιπὸν... ἔλα νὰ μοῦ πάρης τὸ παιδί μου!

Δὲν ἔπαυσε δὲ πλήττουσα, μέχρις οὗ ὁ ἄθλιος ἀθλητῆς ἀπέμεινεν ἐντελῶς ἀκίνητος. Τότε μόνον ἀπνηυδημένη, ἀσθμαίνουσα καὶ φρίσσουσα σύσσωμος ἐσταμάτησεν· εἶχε δὲ θραυσθῇ καὶ τὸ ῥόπαλόν της, ὥστε δὲν ἐκράτει πλέον ἢ ἄχρηστον αὐτοῦ τεμάχιον.

Συντελεσθέντος τοῦ φόνου, ἡ ἑξαφίς της κατέπεσε. Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκυθρωπὴ καὶ σιγῶσα, συναισθανομένη ἴσως, παρὰ πᾶσαν τὴν διανοητικὴν αὐτῆς ἀποπλάνησιν, ὅποιον ἔγκλημα ἔπραξεν. Ἀλλὰ τὸ αἰσθημα αὐτό, καὶ

ἂν ὑποτεθῇ, ἐνέδωκε μετὰ μικρὸν εἰς αἰσθημάτων ἐναντία. Ἀνέστρεψε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πρησμένον πρόσωπον τοῦ πτώματος καὶ διερράγη εἰς γέλωτα, λέγουσα:

— Ψόφησε! Δὲν θῆλθη πλέον νὰ μοῦ γυρεύῃ τὸ παιδί μου.

Δραμοῦσα δὲ πρὸς τὴν δρῦν, ὅπου ἐκρύπτετο τὸ παιδίον, ἐφώνησε φαιδρά:

— Καταίβα, Ἰάκωβε, καταίβα γρήγορα. Μὴ φοβᾶσαι... τὸν ἐσκότωσα τὸν παλιὸ σου ἀφέντη!

— Καλὰ τοῦκαμες, ἀπήντησεν ἐκεῖνος προβάλλων διὰ τοῦ φυλλώματος τὴν κατεπτοημένην μορφὴν. Μὰ εἶσαι βέβαιη;

— Ἐλα νὰ ἰδῇς... ἐδῶ κοντὰ εἶνε. Νὰ ἰδῇς τί περίεργο!..

— Καταβαίνω.. ἀλλὰ νὰ μοῦ δώσης μπισκότα καὶ κρασί, ὅταν φτάσωμε ἔς τὸ σπίτι μας.

Διατυπῶσας οὕτω τοὺς ὅρους του, ὁ κύρ Ζωζὺς ὠλισθήσῃ κατὰ τοῦ δένδρου καὶ ἐπήδησε χαμαί. Ἡ Φακινέτα τὸν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὸν κατεφίλησε.

— Τώρα σ' ἔχω ἐγώ! εἶπεν ἐγώ, μονάχῃ ἐγώ.

Ὁ ὑποτιθέμενος Ἰάκωβος, ὅστις οὔτε νὰ θωπεύῃ ἤρσκετο οὔτε νὰ θωπεύεται, ἀπεσπᾶσθη ἀδημονῶν τῶν μητρικῶν περιπτύξεων.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, εἶπε.

Καὶ ἐπέστρεψαν ἀμφοτέροι ἐκεῖ ὅπου ἔκειτο, ἐν μέσῳ τῆς ἀτραποῦ, τὸ πτώμα. Ἡ παράφρων ἐξηκολούθει γελῶσα, ἀλλ' ὁ μικρὸς σχοινοβάτης ἔστη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, καὶ προτείνων τὸν τράχηλον, ἀπλανέσῃ τὸ βλέμμα, παρετήρησε τὸν παλαιόν του κύριον, ὃν μακρὸν χρόνον εἶχεν ὑπολάβει πατέρα του.

— Φοβάμαι! εἶπε τέλος. Πᾶμε!

Καὶ κρύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν, ἀπεμακρύνθη ταχύς. Ἡ Φακινέτα ἔδραμε κατόπιν του. Ὁ φόνος ὃν εἶχε διαπράξει ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἀνησύχει ἄκουσαν. Ἐβλέπε κύκλῳ της τεθορυβημένη, καὶ αἱ ἀπότομοι αὐτῆς κινήσεις ἐμαρτύρουν τὴν ἐνδόμυχον αὐτῆς ταραχὴν.

— Αὐτοὶ οἱ δικαστικοί, ἐψιθύριζεν, εἶνε τὸν ἀνόητοι.. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς εὗρουν.. Δὲν ἐννοοῦν ἀπ' αὐτά... Ἐπειτα, ἡ φωτιά τὰ καθαρίζει ὅλα.

Ἡ παράφρων καὶ τὸ παιδίον προὔχῳρησαν διὰ τοῦ ἐρημοτέρου μέρους τῶν ὑπερκειμένων τῆς Γόνης βράχων. Ἡ Φακινέτα ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ περίχωρα, καὶ κατευθύνθη πρὸς κοιλότητά τινά, ἣν ἀπέκρυπτον ἄγρια φυτά. Τὸ μικρὸν αὐτὸ σπήλαιον ἔκειτο μακρὰν πάσης πεπατημένης ἰδοῦ, ἐνῶ τὸν ἀντικεῖνον συνέβαινε εἰς τὸ λατομεῖον, ὅπου προσωρινῶς εἶχε κατοί-

κήσει ὁ Ἰερώνυμος μετὰ τῆς ὥραιας Ἀμερικανίδος.

Ἐκεῖ ἐγκατέστη ἡ Φακινέτα ἵνα διανυκτερεύσῃ. Ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου της ἄρτον καὶ ὀλίγους καρπούς, ἅτινα τὸ παιδίον κατεβρόχθισεν ὀρεκτικῶς ὅπως πάντοτε· εἶτα δὲ ἀπεκοιμήθη ἐπὶ κοίτης προχείρου ἐκ βρύου καὶ χόρων ξηρῶν.

Ἡ παράφρων ἐκάθισε πλησίον του καὶ ἐξήγαγε κάτωθεν τοῦ φορέματός της πολλὰς δέσμας τῶν κανναβοξύλων ἐκείνων, ἅτινα ὁ Νοὲλ εἶχε παρατηρήσει εἰς τὸ Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου. Ἦρχισε δ' ἐπιμελῶς διατάσσουσα αὐτὰ κατ' ἴδιον τρόπον, καὶ ἐπιθύριζε, γελῶσα πάλιν :

— Νὰ ἰδοῦμε.. νὰ ἰδοῦμε.. Χύσαμε πάλι αἷμα... καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τὸ ἴδιο σὰν τὴν ἄλλη φορά.. Τὸ καλὸ εἶνε ὅτι.. ἡ φωτιά τὰ καθαρίζει ὅλα !.

Ἡ φράσις αὕτη ἐφαίνετο ἐγχαραχθεῖσα ἀπὸ τινος εἰς τὴν διάνοιάν της καὶ δὲν ἐφαίνετο μέλλουσα νὰ ἐξαλειφθῇ ταχέως.

Πολλὰ οὕτω παρῆλθον ὥραι. "Οτε δ' ἐπλησίασεν ἡ ἐσπέρα, ἡ Φακινέτα ὑπέθεσεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον, μὴ κινδυνεύουσα ν' ἀναγνωρισθῇ. Ἐξύπνησε τὸ παιδίον, ὅπερ ἐγόγγυσε, καὶ ἐβάδισαν ἀμφοτέρωι πρὸς τὸ Βλινύ.

Ἦτο δὲ ἡδὴ νύξ ὅτε ἔφθασαν.

Αἱ θύραι τοῦ πύργου ἦσαν κλεισταί. Ἀλλ' ἡ Φακινέτα, ἥτις εἶχε διαβῆ διὰ τοῦ κήπου, εἶχε τὸ κλειδίον μικρᾶς τινος κηπαίας θύρας, καὶ δι' αὐτῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον, χωρὶς νὰ προσδράμῃ εἰς τὴν ἀμφίβολον προθυμίαν τοῦ Βερναρδῆ. "Οτε ὁμῶς διῆλθε μετὰ τοῦ μικροῦ της συνοδοῦ αὐλὴν τινα ὅπου ἦσαν οἱ σταῦλοι, δὲν κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀμαξηλάτου θαλαμηπόλου, ὅστις ἡσχολεῖτο εἰς θεραπείαν τῶν ἵππων του. Προβὰς οὗτος εἰς τὴν φλιάν τοῦ σταύλου, καὶ φανὸν εἰς χεῖρας κρατῶν, εἶπεν ὀργίλος :

— Σὺ εἶσαι πάλι, ἀσυμμάζευτη ; τί θέλεις ; Τάχαμες πάλι θάλασσα σήμερα, καθὼς φαίνεται, γιὰτὶ ἤλθαν οἱ χωροφύλακες καὶ σ' ἐγύρουν... Ἀλλὰ τώρα, νὰ σοῦ πῶ, ποῦ ὅπου καὶ ἂν ἦνε φεύγοντες ὅλοι ἀπ' αὐτὸ τὸ βρωμόσπιτο, λίγω μὲ μέλει ποῖος μ'παίνει καὶ ποῖος βγαίνει. Αὐριο τὸ πρωτὶ ἀκοῦς τὰ τούμπανα !

Ἡ Φακινέτα ἔμεινεν ἀτάραχος καὶ μειδιῶσα.

— Ἔτσι λοιπόν, κύριε Βερναρδῆ, εἶπε, οἱ ἀφεντάδες φεύγουν αὐριο ;

— Πρὶν ἑξημερώσῃ.. Ἐτοιμάζω τὸ ἀμάξι καὶ τᾶλογα, καὶ ὕστερα θὰ πάγω καὶ ἐγὼ νὰ πλαγιάσω, γιὰτὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ κοπιάζω ἐγὼ γι' ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἔχουν πεντάρια.

— Εἶσαι λαμπρὸς ὑπηρέτης, κύριε Βερναρ-

δῆ.. Ἀλλὰ, πρὶν ἀναιθεῶμε ἔς τὴν κάμαρὴν μας, ἠθέλαμε, ἐγὼ καὶ ὁ Ἰάκωβος, νὰ βάλωμε κατὶ ἔς τὸ στόμα μας.

— Κυττάξτε ἔτὸ μαγερεῖό.. θαῦρῃτε ὀλίγο κρέας καὶ ψωμί.. Ἐχει, θαρῶ, καὶ ἓνα κερί ἀναμμένο.. Μὴ μὲ σκοτίζετε πειὰ, προσέθηκεν ἀδημονῶν μοῦ φτάνουν ἡ δικάϊς μου σκοτούραις.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Βερναρδῆ, ὑπέλαβε μειλχιώτατα ἡ παράφρων καὶ ἐμεῖς θὰ πλαγιάσωμε γρήγορα γιὰτὶ εἴμεθα κουρασμένοι.. Ἀλήθεια, Κύριε Βερναρδῆ, ποῦ κοιμᾶσαι ;

— "Οπου κοιμοῦμαι πάντοτε.. ἔς τὴν κάμαρα τοῦ σταύλου.. κοντὰ ἔς τᾶλογά μου.

— Καλὸ τὸ μέρος ! καλὸ ! ἀπήντησεν ἡ Φακινέτα.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐπαναλαμβάνουσα μετὰ παραδόξου εἰρωνείας :

— Καλὸ τὸ μέρος ! καλὸ !

Ὁ ὑπηρέτης δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦς, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ οἶκμά του βλασφημῶν ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἐν τῷ μαγερεῖῳ εὗρεν ἡ Φακινέτα φῶς, ὅπως εἶπεν ὁ Βερναρδῆς, καὶ κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῷ βάθει κυλικείου ὀλίγα λείψανα τροφῆς, ἅτινα ἔδωκεν εἰς τὸ παιδίον. Αὕτη δὲν ἔφαγε τίποτε. Ἦτο τεταραγμένη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον, τὰ δὲ χεῖλη της ἐκινουῖντο ἀνάρθρως. Ἀνέμενεν ἀνυπομονῶς νὰ τελειώσῃ ὁ Ἰάκωβος τὸ δεῖπνόν του, ἀλλ' ὁ μικρὸς φαγὰς οὐδόλως ἔσπευδεν, ἔπαυσε δὲ ὅτε ἐτελειώσαν καὶ τὰ τρόφιμα.

— Πᾶμ' ἐπάνω τώρα, εἶπεν ἡ τρελλή· ἔχω πολλὴ δουλειά, καὶ ἔς τὸν οὐρανὸ θὰ γευματίσῃς καλλιτέρα.

Τὸ παιδίον εἶχε συνειθίσει νὰ μὴ ἐννοῇ τίποτε ἐκ τῶν λόγων τῆς θετῆς του μητρὸς, καὶ τὴν παρηκολούθησε τρίβον τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐφθασαν οὕτω εἰς τὸ πενιχρὸν δωμάτιον, ὅπερ κατῴκουν ὑπὸ τὴν στέγην, καὶ ὅπου ἔφερε θαυμασία κλίμαξ μὲ δρύϊνον γλυπτὸν κιγκλίδωμα, ἐν τῶν κοσμημάτων τοῦ πύργου. Ἡ Φακινέτα δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ ἐκδύσῃ τὸν μικρὸν, ἀλλ' ἀπέθηκεν αὐτὸν ἐνδεδυσμένον εἰς τὴν κλίνην του, ὅπου ταχέως ἐκείνος ἀπεκοιμήθη.

Ἡ παράφρων, ὀρθία ἐνώπιόν του, τὸν ἐθεώρησε κατ' ἀρχὰς ὑπνώττοντα, καὶ ἔλεγε τις ὅτι νεία πάλιν, πάλιν παραφροσύνης καὶ λογικοῦ, ἐτελεῖτο ἐν τῇ διανοίᾳ της, διότι φοβερά ἦτο ἡ συστολὴ τῶν χαρακτηρισμῶν τῆς μορφῆς της. Ἀλλ' οἰονδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξε τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ Φακινέτα ἐχειρονόμησεν αἰφνης ἀγρίως, καὶ ἀρπάσασα τὸ φῶς, ὥρμησεν ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρξατο περιερχομένη τὸν πύργον, οὗτινος πάντες οἱ θάλαμοι ἦσαν ἔρημοι, καὶ τὸ κηρίον ὅπερ ἐκράτει ἀνεφαί-

νετο διαδοχικῶς εἰς ἕκαστον ὄροφον κ' ἕκαστον παράθυρον. Ἄλλ' ὁ εἰς τοὺς διαδρόμους βαρβαρούμενος ἄνεμος ἔσβεσε τέλος τὸ φῶς τῆς, καὶ ἡ παράφρων ἐξηκολούθησεν οὐχ ἥττον τὸ ἔργον αὐτῆς ἐν τῷ σκότει. Ἰστατό που καὶ που, μετακινούσα τὰ ἐπιπλά, κλείουσα θύρας, καὶ ἀφαιρούσα τὰ κλειδιά των· αὐτὴ δὲ ἦτο ἡ αἰτία τῶν παραδόξων ἐκείνων θορύβων, οὓς εἶχεν ὑπολάβει ὁ Λοβεδὺ ἀποτελέσμα τῷ ἀνέμου. Πολλάκις, παρερχομένη πρὸ τοῦ δωματίου ὅπου εὕρισκοντο πατήρ καὶ υἱός, εἶχεν ἀσυστόλως προσεγγίσει τὸν ὀφθαλμόν τῆς εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ, ἀκούουσα τὰ λεγόμενα. Τίς δ' λόγος τῶν περιπλάνησεων τούτων, ταχέως θέλομεν μάθει.

Ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτο ἤδη προχωρημένη, περιῆλθεν ἔτι ἄπαξ, ἀλλὰ ταχέως, ὅλον τὸν πύργον, ὀλίγον μόνον ἐκαστοτε ἰσταμένη, καὶ τρέχουσα πάλιν δι' ἐλαφροῦ βήματος, γελῶσα δὲ που καὶ που μετὰ προφυλάξεως, ὡς παιδίον παρασκευάζον ἀθῶαν τινὰ ἀστείότητα. Τελειώσασα τὸν περίπατόν τῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ἔλαβε τὸν Ἰάκωβον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, κοιμώμενον πάντοτε, καὶ καταβαίνουσα ἐλαφρῶς τὴν κλίμακα, εἰσῆλθεν, ὡς εἶδομεν ἤδη, αἰφνιδίως εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου εὕρισκετο ὁ Λοβεδὺ μετὰ τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ πρῶν χρηματιστής, συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, ἀνέκραξεν ὀργίλος:

— Μὰ τί θέλεις πάλιν ἐδῶ, ἀνόητη, αὐτὴν τὴν ὥραν; Δὲν εἶνε καιρὸς διὰ φλυαρίας; εἶνε ἄργά, θέλω νὰ κοιμηθῶ, καὶ βλέπεις ὅτι ὁ Ἐκτωρ κοιμάται.

— Μπᾶ! ἀλήθεια! εἶπε μειδιῶσα ἡ παράφρων. Τότε νὰ βάλωμεν λοιπὸν τοὺς δύο ἀδελφούς πλάγι πλάγι. . . τὸν μέγαν καὶ τὸν μικρόν. δύο ἀγγέλους!

Καὶ ἀπέθηκε τὸν Ἰάκωβον ἐπὶ δέρματος τίγρεως, ἡπλωμένου πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου ὅπου κατέκειτο ὁ Ἐκτωρ.

— Καὶ τί σέ χρειάζομεθα τόρα, ἐσένα καὶ αὐτὸ τὸ παιδί; ἀνέκραξεν ἀγανακτῶν ὁ Λοβεδὺ πηγαίνετε καὶ οἱ δύο σας.

Ἄλλ' ἡ τρελλὴ δὲν ἐκινήθη.

— Ὅχι, ὄχι, Ραῦμόνδε, ἀπήντησε. Δὲν πρέπει πλέον νὰ χωρισθοῦμε. Τόρα εἴμεθα μαζὴ ὅλη ἡ οἰκογένεια, καὶ θὰ ἔχωμεν ὅλοι τὴν ἴδια τύχη. διότι ἡ φωτιὰ τὰ καθαρίζει ὅλα.

Κ' ἐκάθισεν εἰς ἕνα κλιντῆρα.

— Ἀλλὰ, σιχαμένο πλάσμα, ἀφοῦ σοῦ λέγω.

— Ραῦμόνδε, ἐξηκολούθησε λέγουσα σοβαρῶς ἡ Φακινέτα, ξεύρεις ὅτι ἔκαμα κακὰ πράγματα σήμερα. Ἐσκότωσα αὐτὸν τὸν σχοινοβάτην, ποῦ ἤθελε νὰ μοῦ πάρῃ τὸ παιδί μου, κ' ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος ἔχαρνε πολὺ, καὶ μὲ παρε-

κίνησε σχεδὸν νὰ τὸ κάμω, θάχῃ καὶ αὐτὸς τὸ μέρος του...

Ὁ Λοβεδὺ, καίτοι ἀδημονῶν, δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ, πόσον ἡ εἰδήσις αὕτη τὸν ἐνδιέφερε.

— Τί λέγεις, Τερέζα; ἐφώνησε. Δι' αὐτὸ λοιπὸν σ' ἐζητοῦσε ἀπόψε ἡ χωροφυλακὴ... Ποῖος ἤξευρε μάλιστα, ἂν δὲν σ' ἐπαραινόμευσαν καὶ εἶδαν ὅτι ἐμβήκες εἰς τὸν πύργον! Πρέπει νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ τὴν νύκτα καὶ νὰ φύγῃς.

Ἡ Φακινέτα ἐγέλασε.

— Ἀφῆσέ τους νὰ παραμονεύουν! εἶπε.

Καὶ ἀναλαμβάνουσα τὴν σοβαρότητά τῆς προσέθηκεν·

— Ἐκαμα καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ καὶ σύ, Ραῦμόνδε, καὶ ὁ υἱός σου ὁ Ἐκτωρ δὲν ἔχετε τίποτε εἰς τὴν συνείδησί σας; Ὁ Ἐκτωρ εἶν' ἐνας παράλυτος ὅπως ἦσουν καὶ σύ, γελᾷ ταῖς γυναίκαῖς, ἀφίνει τὰ παιδιά του, σκοτώνει εἰς τὴν μονομαχίαν ὅσους τὸν στενοχωροῦν, καθὼς ἤθελε νὰ σκοτώσῃ αὐτὸν τὸν εὐμορφὸ Νοέλ...

— Σοῦτ, ... σοῦτ, .. Τερέζα, διέκοψεν ὁ τραπεζίτης, δεικνύων τὸν Ἐκτορα, ὅστις ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου· ἡμπορεῖ νὰ σ' ἀκούσῃ.

— Δὲν θέλεις νὰ ὁμιλήσωμεν δι' αὐτόν, Ραῦμόνδε, ὡς ὁμιλήσωμεν τὸ λοιπὸν διὰ σένα. Ἄν μίαν φορὰν, ποῦ ἤμουν νέα καὶ ἀθῶα, δὲν σ' ἀπαντοῦσα εἰς τὸν δρόμον μου, τί εὐτυχισμένη ποῦ θὰ ἤρουν! Εἶχα γονεῖς τιμίους ἀνθρώπους, καὶ εὐπόρους· θὰ ἔπαιρνα κανένα τίμιο παλληκάρι, καὶ θὰ ἐγινόμουν μιὰ καλὴ νοικοκυρά. Ἀντὶ νὰ γείνω αὐτό, ξέρεις τί ἔγεινα. Γυναῖκα ἄτιμη, ποῦ τὴν ἀρνήθησαν οἱ συγγενεῖς τῆς· ζητιάνα, ποῦ γέννησε μέσα 'ς ἕνα ἀχυρῶνα ἕνα πλάσμα δυστυχισμένο· χορμένο κορμί, ποῦ ὅλοι τὴν λέγουν τρελλή, καὶ τῆς φορτῶνουν καὶ ἄλλα ἐγκλήματα 'ς τὴν ῥάχι...

— Σιώπα τόρα! ὑπέλαθεν ὁ Λοβεδὺ· τίς ἡ χρεῖα νὰ ἐνθυμῆσαι τόρα αὐταῖς ταῖς παλαιαῖς ἱστορίαις;

Ἐφοβεῖτο, βλέπων τὸν Ἐκτορα προσπαθοῦντα νὰ ἐγερθῇ, καὶ προφέροντα λόγους ἀσυναρτήτους·

— Ἄν δὲν τῆς ἐνθυμηθῶ τόρα, Ραῦμόνδε, πότε θὰ τῆς ἐνθυμηθῶ; ὑπέλαθεν ἡ παράφρων· Πῶς θὰ τοὺς ἐφαίνετο εἰς τὴν χώρα, νὰ ἤξευραν πῶς ἐκεῖνος ποῦ ἀνάφτει τῆς πυρκαϊαῖς, καὶ ζητοῦν νὰ τὸν μάθουν πῶς καὶ πῶς, εἰμ' ἐγώ. Καλὰ ἔκαμα; κακὰ ἔκαμα; ὁ θεὸς ἄς με κρίνῃ. Ἐνόμιζα, νομίζω ἀκόμη, πῶς ἔκαμνα πράγμα θεάρεστο. Ὅσοι χάνονται εἰς μίαν πυρκαϊὰ πηγαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν, .. εἶνε γνωστό. Γι' αὐτὸ ὅσοι μοῦ ἔκαμναν καλὸ, τοὺς ἐπλήρωνα κ' ἐγὼ ἔτσι· τοὺς ἔδίδα τὴν εὐκαιρίαν νὰ πᾶνε εἰς ἄλλην, καλλίτερη ζωή. Εἶχα πάντοτε ἀπὸ 'κεινα τὰ κανναβόξυλα, ποῦ ξεύρω καὶ τὰ ἐτοιμάζω τόσο ὥραϊα· κανεῖς δὲν με ὑπώπτευε... κ' ἔπειτα, ἤμουν πονηρὰ ἐγώ! ἀφοῦ καὶ ὁ Κ.

Νοέλ, ποῦ εἶνε τόσον ἔξυπνος, ἐγελάσθηκε!

Ἡ ἰδέα αὕτη προῦκάλεσε νέον γέλωτά της.

— 'Σ τὸν διάβολον αἱ ἐκμυστηρεύσεις σου! διέκοψε μανιώδης ὁ Λοβεδύ. Σοῦ ἀπαγορεύω...

— "Αφρσέ την, πατέρα, νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπεν ὁ "Εκτωρ ὅστις εἶχεν ἀνακαθίσει διεσταλμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς.

— "Α! ἐξύπνησες; καὶ κάθῃσαι καὶ ἀκούεις αὐτὴν τὴν τρελλήν;

— Τρελλή! ἐφώνησεν ἀγρίως ἡ Φακινέτα, τὸ πιστεύεις καὶ σύ;.. Μάλιστα! ἤμουν τρελλή μιὰ φορά, ὅταν ἄκουσα τὴ φρικτὴ σου συμβουλή, διὰ ταῖς κυρίαῖς Δυχαμέλ.. Μιὰν ἡμέρα μοῦ εἶπες, ἔτσι ἀδιάφορα: «ἡ γυναικαδέλφη μου καὶ ἡ κόρη της εἶνε λαμπραῖς γυναῖκες· ἂν κατὴ τὸ Μεγάλο Σπίτι, θὰ πᾶνε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν οὐρανόν!» Κ' ἐπειδὴ δὲν ἐκατάλαβα, μοῦ ἐνθύμισες πόσα καλὰ μοῦ εἶχαν κάμει.. Γύρισε τὸ φτωχὸ μου τὸ κεφάλι.. καὶ τῶκαμα! Ἀλλὰ ὁ θεὸς δὲν ἤθελε, φαίνεται, ἄλλους ἀγγέλους, καί...

— Τοιαύτην ἀτιμίαν ἐσυμβούλευσες, πατέρα; ἠρώτησεν ὁ "Εκτωρ, ὅστις, καίτοι βρυχώδῃ καὶ δύσκολον ἔχων ἔτι τὴν φωνήν, ἐφαίνετο ἀνακτῆσας τὸ λογικὸν αὐτοῦ.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Λοβεδύ, ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶνε παραλογισμοί.

— Αἶ,.. καὶ ὅταν μ' ἔβαζες, ὑπέλαβε· πονηρῶς ἡ τρελλή, εἶχες τὸν σκοπὸ σου! Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἤθελες ν' ἀναγκάσῃς αὐταῖς ταῖς καλαῖς γυναῖκαῖς νὰ καθήσουν εἰς τὸ σπῖτι σου, ὅπου ὁ προκομμένος ὁ υἱός σου ἐλογάριασε νὰ κάμῃ τὴν ἐξαδέλφη του νὰ τὸν πάρῃ χωρὶς νὰ θέλῃ. "Επειτα ἔλεγες ὅτι ἓνα κάποιον χαρτί, ποῦ εἶχε μεγάλη σημασία γιὰ σένα, θὰ ἐκαίετο ν' εἰς τὴν πυρκαϊά.. "Επειτα, ἂν τὸ πρᾶγμα 'πιτύχαινε ὅπως εἶχες ἔς τὸ νοῦ σου, ἐκληρονομούσατε σεῖς τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ Δυχαμέλ.. Πῆς μου, ἂν τολμᾷς, ὅτι λέγω ψεῦματα!

— 'Ονειρεύεσαι!

— Πατέρα, ἐψιθύρισεν ὁ "Εκτωρ, ἀνακινούμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ὅσον ἀσυνείδητος καὶ ἂν ἐφάνην ἕως τότε, αἰσθάνομαι φρίκην ἀπὸ τὰς φοβερὰς αὐτὰς ἀποκαλύψεις. Ἡ γυναικὶς αὕτη δὲν εἶνε τρελλή αὐτὴν τὴν στιγμήν.. καὶ ἂν σ' ἐνόμιζα ἱκανόν..

— "Ω, ὦ! κύρ "Εκτωρ, ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς ἡ Φακινέτα, βέβαια.. ἔς ἐσένα στέκει νὰ τοῦ βάλῃς τὴ θηλειά! 'Σὰν νὰ μὴν ἐτοιμάζῃσαι νὰ κἀνῃς τῆς Ἰωσηφίνας ὅ,τι μοῦ ἔκαμ' ἐμένα ὁ πατέρας σου;.. "Ελα, ἔλα.. καὶ τὰ ξεύρω ὅλα.. Μ' ὅλας σου τὰς ὑποσχέσεις, εἶχατε ἀπόφασι νὰ φύγετε τὸ πρῶτ' καὶ οἱ δύο σας, καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ξανάβλεπε.. Τί σᾶς ἔμελε σᾶς, τί θὰ γείνωμεν ἡμεῖς, τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ποῦ τὰ πατήσατε καὶ τὰ λυώσα-

τε;.. Αἶ, προσέθηκεν ἀνακαγχάζουσα, ὅλοι ἐδῶ τότε εἴμεθα ἓνας κ' ἓνας... Καλὰ ποῦ ἡ φωτιά τὰ καθαρίζει ὅλα.. καὶ θὰ βγοῦμε ὅλοι ἀσπροπρόσωποι, ὅταν παρουσιασθούμεν εἰς τὸ θεόν.

Κατὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην ὁ ἀνὴρ εἶχε βαθμυθὸν καταστῆ πνιγρὸς περὶ τοὺς διαλεγόμενους καὶ καπνὸς δριμύς, καὶ τοὶ ἐλαφροί, ἤρχιζε νὰ πληροῖ τὸ δωμάτιον. Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς δὲν τὸν παρετήρουν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠσθάνθησαν δύσπνοιαν. Καὶ ἡ Φακινέτα αὕτη ἐσπώγγιζεν ἐνίοτε τὸ καθίδρον μέτωπόν της, τὸ δὲ παιδίον, ὅπερ κατέκειτο ἐπὶ τῆς δορᾶς τῆς τίγριδος, συνεταράσσετο βάλλον ἐλαφρὰς οἰμωγὰς, ὥσπερ ἐθάρυνεν ἐφιάλτης τὸν ὕπνον του.

Ἰδέα φοβερὰ, διαδραμοῦσα τὸν νοῦν τοῦ "Εκτορος, ἤρκεσε νὰ διαλύσῃ τοὺς τελευταίους τῆς μέθης του καπνοῦς. Ἡγέρθη κάτωχρος καὶ ἀνεφώνησε·

— Τί λέγει αὕτη ἡ γυναῖκα; Ἐδῶ κάμνει ζέστην φοβερὰν... πνίγεται κανεὶς...

— Ἀλήθεια, ἀπήτησεν ὁ Λοβεδύ, νομίζει κανεὶς ὅτι ἀναπνέει φωτιάν... Διάβολο! Κᾶτι ἄσχημην δουλειὰν μᾶς ἔπαίξε ἡ τρελλή.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἡ Φακινέτα ἐκάγχασε πάλιν, ἀλλ' εἶχε νῦν ὁ καγχασμὸς τῆς ἀπαισιωτέραν τὴν κλαγγήν.

(Ἐπεται συνέχεια).

BIBΛΙΟΘΗΚΗ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Ἡ σύστασις δημοσίων βιβλιοθηκῶν εἰς τὰς πόλεις εἶνε εἰς τῶν δραστικωτέρων ἐκπολιτιστικῶν τρόπων, οὓς πᾶσα κυβέρνησις ἢ σύλλογοι τοπικοὶ καὶ ἰδιῶται πρέπει παντὶ σθένει νὰ ἐπιδιώκωσι πρὸς μὀρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν πολιτῶν. Τὸ τοιοῦτον δ' ἔτι μᾶλλον ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς ὡς ἐν τῶν κυριωτάτων καθηκόντων τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πολιτῶν. Διότι δὲν πρέπει ν' ἀποκρύψωμεν ὅτι, ἐὰν ἐξακρέσωμεν τὰς Ἀθήνας, τὴν Ζάκυνθον, τὴν Κέρκυραν, ἴσως δὲ καὶ δύο ἔτι, ἀλλ' οὐχὶ τρεῖς τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος, εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς πνευματικὸς βίος δὲν ὑπάρχει. Σπάνιοι εἶνε, οὐδ' ἐπὶ τῶν δακτύλων κᾶν ἀριθμοῦνται, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀσχολούμενοι περὶ φιλολογικὴν τινα ἢ ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν χάριν τῶν συμπολιτῶν των. Κατὰ μέγαν δὲ μόνον χρονικὰ διαστήματα ἀναγγέλλεται ἡ ἐμφάνισις καλοῦ τινος βιβλίου ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν. Καὶ τοῦτο διότι αἱ καθημεριναὶ στερεότυποι πολιτικαὶ συζητήσεις καὶ ἐριδρεῖς ἀπασχολοῦσι τὸν νοῦν καὶ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῶν ὁπωσδήποτε τυχόντων παιδεύσεως κατὰ-